

U C H W A Ł A Nr 271/XXV/13

Rady Miasta Milanówka

z dnia 26 marca 2013 r.

w sprawie **rozpatrzenia skargi na Burmistrza Miasta Milanówka**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. Nr 142 poz. 1591 z 2001r. z późn. zm.) w związku z art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), po rozpatrzeniu skargi na Burmistrza Miasta Milanówka, z dnia 15 września 2012 r. (data wpływu do Urzędu Miasta 24 września 2012 r.) o numerze 2567/VI/12 - Rada Miasta Milanówka uchwała, co następuje:

§ 1

Skargę z dnia 15 września 2012 r. (data wpływu do Urzędu Miasta 24 września 2012 r.) o numerze 2567/VI/12 - uznaje się za **bezzasadną**.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącej Rady Miasta Milanówka, zobowiązując do przygotowania odpowiedzi i do przesłania skarżącemu odpisu niniejszej uchwały wraz z uzasadnieniem.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca
Rady Miasta Milanówka

mgr Maria Sobczak

UZASADNIENIE

W dniu 15.09.2012 r. Skarżąca złożyła do Rady Miasta Milanówka skargę na działania Burmistrza Miasta Milanówka z wnioskiem o "kompleksowe zbadanie trybu wydawania pozwoleń na podziały działek znajdujących się w Strefie Ochrony Konserwatorskiej w Milanówku". Zaniepokojenie Skarżącej wywołały informacje znajdujące się na stronie internetowej Urzędu Miasta o możliwości uzyskania pozwolenia na podział działki znajdującej się w omawianej Strefie - w trybie art. 95 ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz różnice w ilości wydawanych pozwoleń przez Burmistrza, a opinii wydanych przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków- w świetle art. 96 wskazanej ustawy.

Treści zawarte na stronie internetowej mają charakter wyłącznie informacyjny i nie rodzą żadnych praw ani roszczeń w rozumieniu przepisów odrębnych. Podział nieruchomości odbywa się wyłącznie w formie wskazanej w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Zatem wpis na stronie internetowej informuje mieszkańców Gminy Miejskiej o istnieniu instrumentu prawnego umożliwiającego im skorzystanie z procedury prawnej przewidzianej ustawą i ma jedynie na celu poszerzenie świadomości prawnej obywateli. W dobie społeczeństwa internetowego tego rodzaju informacje świadczą o spełnianiu przez Urząd standardów w zakresie obsługi obywateli i dbania o ich kulturę prawną.

Przed złożeniem skargi Skarżąca wystąpiła, w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, o udzielenie informacji odnośnie ilości podziałów działek w Strefie Ochrony Konserwatorskiej (o powierzchni poniżej 5000 m²) w latach 1998-2012. Takiej informacji udzielono skarżącej w piśmie z dnia 19.03.2012r.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami podział nieruchomości dokonuje się na podstawie decyzji wójta, burmistrza albo prezydenta miasta zatwierdzającej podział. Z kolei ustawodawca w ustępie 1a wskazał, że w odniesieniu do nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się po uzyskaniu pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków na podział tej nieruchomości. Wbrew intencjom Skarżącej nie można dokonywać oceny prawidłowości działań Burmistrza w zakresie wydawanych „decyzji podziałowych” poprzez proste zestawienie powyższych regulacji. Wynika to chociażby z faktu, iż przepis art. 96 ust. 1a wprowadzony został do porządku prawnego dopiero w 2003 r., na mocy art. 134 pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i zaczął obowiązywać od daty 17 listopada 2003 r. Do tej daty wymóg uzyskania pozwolenia Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (zwanego dalej WKZ) nie istniał. Powyższa okoliczność sama w sobie rodzi już różnicę pomiędzy wydanymi decyzjami zatwierdzającymi podział nieruchomości, a ilością opinii WKZ. Po wejściu w życie omówionego wyżej przepisu, tj. art. 96 ust. 1a, podziały nieruchomości dokonywane są w oparciu o jego wyraźną dyspozycję, przy spełnieniu hipotezy zawartej w przepisie. Oznacza to, że jeżeli wniosek dotyczy podziału nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, to wydanie "decyzji podziałowej" poprzedzane jest uzyskaniem pozwolenia WKZ na podział tej nieruchomości. Konieczne należy dokonać rozróżnienia pomiędzy terminami: nieruchomość wpisana do rejestru zabytków, a obszar ochrony konserwatorskiej (obszar zabudowy) wpisany do rejestru zabytków, gdyż na gruncie ustawy nie są to pojęcia tożsame. Pod pojęciem "nieruchomość wpisana do rejestru zabytków" należy rozumieć konkretną działkę czy obiekt, które ze względu na swą wartość zabytkową wpisane zostały do rejestru zabytków i podlegają ochronie. Z kolei Strefa Ochrony Konserwatorskiej w Milanówku stanowi historyczny układ urbanistyczny i jako pewien obszar wpisana została do rejestru zabytków. Ochronie w tym przypadku podlega całe założenie urbanistyczne poprzez np. zachowanie zabytkowego układu zabudowy i zakaz realizacji zabudowy sprzecznej z założeniami strefy. Strefa ta, na gruncie wykładni językowej przepisu art. 96 ust. 1a ustawy o gospodarce nieruchomościami, nie może być utożsamiana z nieruchomością wpisaną do rejestru zabytków. Gdyby zamiarem Ustawodawcy było zrównanie zakresów pojęć prezentowanych powyżej, w ustawie znalazłby się zapis „nieruchomość wpisana do rejestru zabytków lub położona w strefie zabudowy wpisanej do rejestru zabytków”. Takiego określenia ustawowego jednak nie ma. Przyjęcie innego punktu widzenia godziłoby w fundamentalną zasadę legislacji, jaką jest założenie o racjonalności prawodawcy. Potwierdzeniem prawidłowości powyższego rozumowania są poglądy judykatury zawarte (przykładowo) w wyrokach sądowych: WSA w Warszawie, wyrok z dnia 22.11.2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1602/10, Sąd Najwyższy, wyrok z dnia 18.12.2002 r., sygn. akt I CKN 1268/00.

Nie znajduje się uzasadnienia dla zarzutu naruszenia art. 96 ustawy, formułowanego na zasadzie różnicy pomiędzy ilością czynności - rozstrzygnięć administracyjnych podejmowanych przez Burmistrza, a działaniami Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Biorąc pod uwagę ustalenia podjęte przez Komisję Rewizyjną - Rada Miasta Milanówka uznaje skargę za bezzasadną.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 239 § 1k.p.a. w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.